

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Roma Sancta sive Benedicti XIII. Pontificis Maximi &
Eminentissimorum & Reverendissimorum S. R. E.
Cardinalium Viva Virtutum Imago Æri & literis in
perennaturam Virtutum memoriam incisa**

Conlin, Johann Rudolph

Augustæ Vindelicorum, Anno MDCCXXVI

VD18 10209328

No. XII. Laurentius Cardinalis Fliscus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72633](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72633)

LAURENTIUS CARDINALIS
FLISCUS.

L Laurentius tit. S. Mariæ de Pace Cardinalis Fliscus Januensis, Archiepiscopus Januensis natus est 1mo. Maii anno 1642. ex illustrissimâ Venetos inter Fliscorum familiâ; quæ etiam nominis sui gloriam per integram Italiani ita extendit, ut Fliscos, qui ignoret, in orbe literato nemo equidem reperiatur; enimvero Lavagniensis comitatus, ab iis per complura sæcula possessus, felicissimo Fliscorum dominio indefinenter felix stetit, & inconcussus, suoque è sinu gravissimos viros, Arte & Marte valentes excussit. Ex hac Illustrissimâ Fliscorum domo Sacra Roma ad triplicem tyaram rara felicitate nobile par fratrum evocavit: Sinibaldum Fliscum, qui Innocentii IV. nomen assumpsit, & Adrianum V. post quinque lustra ab obitu Innocentii in idem solium evectum. Erat Innocentius libertatis Ecclesiasticæ acerrimus propugnator, quam cum Fridericus II. multis attentatis perditum iret, ille ceu aheneum murum hostilibus ausis sese opposuit: compertò, sibi domi forisque à Friderico insidias strui, in Franciam tendebat; ubi vir imperterritus, nec ullis magnatum minis inflectendus, in Concilio Lugdunensi Friderico jus imperii ac Titulum abrogabat, in ejus locum concurrentibus principum Germanorum suffragiis, Henricum Thuringiæ principem surrogandò, eo quidem rerum eventu, ut Fridericus superis æquè ac mortalibus invisus, ex mœrore contabesceret; Contra Henricus, cum Vlmam in Sueviâ obsidione premeret, jactâ inde sagittâ prostratus animam efflaret. Idem Innocentius, ut Eminentissimorum Purpuratorum ordinem augustiorem faceret, rubri galeri insigne primus omnium ann. circiter MCCLV. eis dedit, ut eo colore singuli admonerentur, se ad sanguinis usque effusionem pro ecclesiâ Dei fortiter tuendâ paratos esse debere. Cum Tartari gens Scytica, totam ferme Asiam usque ad Tanaim amnem, qui Asiam Europamque medius interfuit, victoriis emensi, per Poloniam, Hungariamque populabundi ad Austriam usque pervenissent, Innocentius tantæ pesti obviam eundum existimans, egregios viros è Franciscana, Dominicanaque Familiâ ad efferatas Barbarorum mentes Evangelio mitigandas destinabat; & Metone Tartarorum rege ad Christiana sacra ducto, ingens periculum à Germanorum finibus tunc quidem arcebatur, & Germania servata suam salutem homini Flisco debuit. Idem Innocentius Ludovicum IX. Franciæ regem sanctitate inclytum ad sacrum bellum in Palæstinam pertraxit; ea enim tunc tua, Christianissima Gallia, gloria erat, ut in Barbarorum jugulis innocens ferrum figeres. Eundem Innocentium Trithemio teste literatus orbis solidæ veritatis & doctrinæ parentem nuncupavit. Certè Decretalium Gregorii IX. insignis interpres existit, nominis sui & Fliscorum gloriâ, vel hoc solo beneficio, si cetera desint, in Christianum orbem propagato. Nec minus Adrianus V. Fliscorum progenies, rerum gestarum famâ, fastos repleturus fuisset, nisi præmatura mors, magnis invida viris, principem immortalitate dignum trigesimo nono, postquam sacram sedem conscenderat die, mortalium oculis subduxisset. Ex eadem Fliscorum familiâ prodierunt archiepiscopi & mytrati orbis antistites tanto numero, ut centum facillè viros ex solis Fliscis felix Liguria numeret, quos sacra Tyara sacrorum antistites condecorârît. Inter eos imprimis commemorandus venit Nicolaus Fliscus, qui ceu pulcherrimus flos ex amoenissimâ Italiæ horto in Galliam transplantatus sub Ludovicò XII. Episcopus (a) Teloniensis factus insigniter floruit; inde cum unus episcopatus tantum virum non caperet, (b) Forojulienfis unâ episcopatus, rarò in Galliis exemplò, eidem adjectus est. Postea ad (c) Ebroduncem

(a) Toulon, (b) Frejuls, (c) Embrum,

I

sem

sem archiepiscopatum evocatus, Ravennatum unâ Ecclesiam suâ demandatam curâ vidit. Sub eo sacrorum antistite vitia magnorum etiam principum insigniter vapulabant; nam Innocentii IV. Flisci egregius æmulus, fidem soli addictam veritati colebat: in omnibus, partium affectu longè seposito, laudanda laudabat, vituperanda vituperabat; hinc multorum, prout fieri affolet, odia contraxerat, facile evitaturus, si duplici corde vir fuisset. Tam ingenuæ virtutis imago tantopere Sacræ Romæ arrisit, ut post Hadriani VI. è vivis excessum, aliorum suffragiis in se euntibus, in spem triplicis tyaræ veniret, tertius ex Fliscorum sanguine Pontifex futurus, nisi in sacris illis comitiis pene in quinquagesimam diem extractus, prorsus admirandâ modestiâ aliorum tunc quidem æmulationem longè distinxisset. Nec minus pro Sacra Religione, gladio fortiter tuendâ, generosus Fliscorum sanguis nunquam non ebullit. Scipio Fliscus, cum Rupella a. 1573. arcta obsidione à Sacræ ligæ Principibus circumcingeretur, suam fidem sacrae religioni æquè ac Galliarum Regi Carolo IX. egregiè probavit. Hugo Fliscus, ejus vestigiis probè insistens ann. 1621. sub Ludovico XIII. montis Albani obsidioni ita interfuit, ut prostrata unâ mœnia & hugonoticam sectam intueretur. Tot illustrium sago togâque heroum sanguis Eminentissimus noster purpuratus Laurentius Fliscus est, princeps omni virtutum genere exornatissimus, moribus probus, veritate sincerus, ingenio excultus, affectibus compositus, affatu comis, gratiâ facilis, effectu potens. Hoc pulcherrimo tramite, & tritis à majoribus vestigiis cum gloriose incederet, brevi palæstram nactus est, ubi ingenua ejus virtus ad perfectionis ideam probè efformaretur. Nam Alexander VIII. ottobonus, summâ in hoc gentili suo prudentiâ perspectâ, eum Romam ad se evocatum, compluribus muniis in aulâ Romana præesse voluit; quibus egregiè exercitatus, & veluti è Schola Alexandri prodiens, nuntius Pontificius Viennam Austriæ denique ablegabatur, ubi Germaniæ Salomoni Leopoldo, qui natam in peregrinis gentibus sapientiam suâ in aulâ magnificè reverebatur, ita probabatur, ut eò ministro sacrae Reipublicæ negotiationes nunquam non feliciter absolventur, Inde ann. 1690. ab eodem Alexandro VIII. ejus insignibus meritis mirè capto, ad Avenionensem ecclesiam evocabatur: ibi eadem sapientiæ commendatione se Galliæ probabat; & quandoquidem præfulentem omnibus numeris absolutum exhibebat, plebs Avenionensis, verbo & exemplo ab hoc integerrimo antistite suo uberrimè pasta, nihil ægrius ferre visæst, quàm cum eum in Italiam revocatum, à se discedentem videret: etenim Genua Patria, suo viduata pastore, hanc virtutem, apud se natam, suum in solium reposcebat; neque ille flagrantibus patriæ votis repugnare sustinuit, sui videlicet muneris esse ratus, ut pro spiritu, quem primo omnium ibi hauserat, multiplicato foenore animarum salutem patriæ rependeret. Anno 1701. cum Mars in Europâ cruentissimo, si unquam aliâ bello classicum caneret, à sede Pontificia Parisios Nuntius ablegabatur, ut Angelus pacis futurus, Marti ferrum, quod jam strictum tenebat, è manibus excuteret; verum desperatam tunc quidem provinciam agebat, silentibus inter arma eloquentiæ legibus, nec Ciceroniana eloquentiâ tantum valiturâ, ut maximus ille Pompejus adversus Cæsarem arma deponeret. Cum Ann. 1714. Augustissima Imperatrix Elisabetha Guelferbitana felicibus austriacis alaudis Viennam Austriæ redux properaret, hanc Germaniæ Palladem, Genuam delatam, grandævus hic antistes tam exquisitâ, suoque dignâ oraculo oratione excepit, ut pulcherrimos planè aureæ eloquentiæ, non senescentis flosculos, è suâ Musarum penu, multis coram stupentibus, expromeret; nec tantopere superbis surgentem ædibus Genuam mirata est tanta imperatrix, quantum admirabundo suspensa obtutu in vivo hoc virtutum & sapientiæ palatio hæsit. Ex toto illo tempore optimus hic senio, sacris aris, irremisso in Divos cultu, semper adstitit, sacram religionem semper tutissimam anchoram expertus, quâ lassatam quibuscunque difficultatibus navem, tuto sisteret. Eâ duce & veluti præceptrice, summi viri virtus à destinata metâ nunquam aberravit; nec etiam aberrare potuit, cum Sacra Religio facem perpetuè præferret. Enimvero in eo alterum veluti Janum, suumque conditorem Janua agnoscit; fundarit enim altis mœnibus conditor Janus magnificam urbem; eam certè Eminentissimus purpuratus, idemque Januensis Episcopus sanctissimis legibus firmat. Fuerit ille bifrons, in præterita sagaci consilio retrospectans, & futura altâ sapientiâ præcipiens. Omnium etiam temporum hominem, nulla ipsius injuria, Eminentissimum nostrum purpuratum ex merito dixeris, cum ex solido prudentiæ præscriptu, hodiernum diem magistrum futuri credat. Aureum sub Jano sæculum felix Janua vixerit; Etiam Eminentissimus noster purpuratus, cum aureum gratiarum imbrem in cunctos depluit, nemini non aureus videtur. Virtutes denique omnes, quæcunque suis nominibus inclarescunt, Jano regnante, per Italiam floruerint; etiam sacerrimus hic antistes non modò virtutibus omnibus domicilium apud se præbet, sed ne ab intestato excedat, vivam virtutum suarum imaginem, toti imitandam Liguriæ, posteris transmittere allaborat.

No.